

(винагороду за використання капіталу не включається до складу витрат).

Дану концепцію науково обґрунтував К.Маркс, проголосивши, що вартість продукту визначається кількістю залученої в ньому абстрактної народно-необхідної праці людини, а праця працівника має як мінову, так і споживчу вартість. Прибуток-це перетворена форма додаткової вартості, результат відношення між необхідним і додатковим робочим часом. [3].

На відміну від інших вчених, Беєм - Баверк вважав, що основним джерелом появи прибутку є - час. Справжні блага оцінюються вище тих, які тільки будуть вироблені в майбутньому.

З появою робіт Йозефа А. Шумпетера, концепції сутності характеру прибутку доповнюються технологічними та інноваційними теоріями. Їх зміст полягає в тому, що прибутковість вище середнього рівня, пояснюється результатами використання нових комбінацій факторів виробництва. Він не вважав, підприємницький прибуток доходом від капіталу або оплати праці, рентою або винагородою за ризик, підкреслюючи вплив на його формування та збільшення технологій та нововведень.

Всі вищевказані концепції походження прибутку сприяють значний вплив на подальший розвиток теорії прибутку.

Не дивлячись на те, що прибуток відіграє основну роль у ринковій економіці та є об'єктом економічної теорії, до сьогодення не вироблена єдина точка зору на її сутність і форми.

Список літератури: 1. Сміт А. Дослідження про природу і причини багатства народу. - М., 1962. 2. Бланк І.А. Управління прибутком. К.: Ніка-Центр, 1998. 3. Маркс К. Капітал. Критика капіталістичної економіки. - М.: Політиздат, 1988. - Т. 1.Кн.1.: Процес виробництва капіталу.

А.И. ОМЕЛЬЧЕНКО, магістр, г. Харків, НТУ «ХПІ»

ЭФФЕКТИВНОСТЬ ПРОИЗВОДСТВА – ЗАЛОГ ФИНАНСОВОЙ СТАБИЛЬНОСТИ ПРЕДПРИЯТИЯ

Проблема эффективности возникает естественным образом в связи с потребностью товаропроизводителя максимально

экономить ресурсы при выпуске продукции и получать максимальную прибыль.

Нестабильность политических и экономических процессов, кризисные явления, и, как следствие, ухудшение состояния экономики – все это усугубляет и усложняет решение проблем экономической эффективности, предопределяет необходимость глубокого исследования их причин, требует внедрения новых концепций управления производственным процессом, новых методов повышения эффективности производства.

Специфика управления производством в сложившихся условиях характеризуется следующими факторами:

- сокращение жизненного цикла товара, расширение номенклатуры выпускаемых товаров при уменьшении их объемов;
- существенное усложнение технологических процессов, обуславливающее повышение требований к квалификации и уровню подготовки рабочих и специалистов;
- возрастание требований к уровню качества обслуживания и срокам исполнения заказов.

Эффективность производства обеспечивает конкурентоспособность, позволяет получать большую отдачу от используемых ресурсов либо при меньшем их расходе сохранять прежний объем высококачественной продукции или услуг.

Под экономической эффективностью производства понимается степень использования производственного потенциала, которая выявляется соотношением результатов и затрат общественного производства.

Эффективность производства представляет собой комплексное отражение конечных результатов использования средств производства и рабочей силы за определенный промежуток времени при производстве разнообразных товаров и услуг.

В общем можно выделить пять основных направлений совершенствования производства:

- управление производственной мощностью;
- управление запасами;
- непрерывное совершенствование;
- управление цепью поставок и снабжения;
- наращивание производственных возможностей.

Производство обращается в источник стратегического преимущества, когда усилия нацелены на те процессы и виды деятельности, которые удаются компании лучше, чем ее конкурентам. В силу этого основой производственной стратегии является наращивание возможностей на выбранных направлениях. Эти возможности создают фундамент процветания компании в динамичном, изменчивом мире современной конкуренции.

Залог успеха деятельности любого предприятия кроется в постоянном повышении эффективности производства, систематическом анализе производственной деятельности, разработке и внедрении мероприятий нацеленных на повышение эффективности производства.

Список литературы: 1. Атлас З.В. Эффективность производства и рентабельность предприятий. - М.: Финансы и статистика, 2005. 256 с. 2. Гапоненко А.А., Панкрухин А.П. Стратегическое управление. М.: Омега-Л, 2004. - 472 с. 3. Грузинов В.П., Грибов В.Д. Экономика предприятия. Учебное пособие. М.: ИЭП, 2004. 448 с. 4. Дронов Р.И. Оценка финансового состояния предприятия // Финансы. 2006. № 4. С. 15-19. 5. Зайцев Н.А. Экономика, организация и управление предприятием: Учеб. пособие. - М., 2008. - 455 с. 6. Кожекин Г.Я. Организация производства / Г.Я. Кожекин, Л.М. Сеница. Минск, 2006. С. 48. 7. Савицкая Г.В. Анализ хозяйственной деятельности предприятия: Учебное пособие для студентов вузов. 4-е изд., перераб. и доп. Минск: ООО Новое знание, 2007. 688 с. 8. Фатхутдинов Р.А. Организация производства: Учебник. М.: ИнфраМ, 2005. 485с.

А.І. ПИСАНКО, аспірант, м. Харків НТУ «ХПІ»

МЕТОДИЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ АСОРТИМЕНТНОЇ ПОЛІТИКИ ПІДПРИЄМСТВА

Важливим напрямком адаптації сучасних машинобудівних підприємств до мінливих ринкової середовищі є формування та реалізація ефективної асортиментної політики. Тому формування оптимального асортименту, сприяючого оптимізації прибутку, дуже актуально для підприємств, прагнучих бути конкурентоздатними. Хоча на даний момент теоретиками і практиками маркетингу розроблено велику кількість методів управління асортиментом, управління асортиментом продукції на машинобудівних підприємствах, найчастіше, відбувається інтуїтивно, а не на основі використання наукових методів. При цьому фахівці відчують труднощі при виборі конкретного